

GENUS TRECHOBLEMUS

soort 77

Kleine, sterk op *Trechus* gelijkende, bruinige soorten van ca. 4-5 mm.

Areaal

Een Palearctisch genus met vijf soorten, waarvan er één in Europa voorkomt (zie ook fig. 183). De overige soorten komen verspreid voor over het Palearctisch gebied, tot Japan.

Oecologie en biologie

Zie soortbespreking. Voor de ordinatie zie fig. 144.

Taxonomie

De soort is in de meeste Europese tabellen opgenomen.

77 *Trechoblemus micros***Synoniem**

Trechus micros.

Areaal

West-Palearctische soort. Het verspreidingsgebied lijkt zeer sterk op dat van *Blemus discus*. Naar het oosten tot in West-Siberië. Niet in het noorden van Fennoscandië en niet in het Mediterrane gebied. **Areaalkarakteristiek:** 3, Nederland: sub-centraal.

Voorkomen

In Nederland en het omliggend gebied zeer verspreid en doorgaans als niet algemeen beschouwd. Op de Britse Eilanden verbreed, behalve in Noord-Schotland, waarschijnlijk ook verbreed in Ierland (LUFF 1998). In Denemarken verspreid in Midden- en Oost-Jutland en op de eilanden, niet op Bornholm (BANGSHOLT 1983). In Zweden niet op Gotland en Öland, verder verspreid in het zuiden en het zuidoosten van Noorwegen, in Finland alleen in het uiterste zuiden (LINDROTH 1945, 1985). In Duitsland verbreed over het gehele gebied,

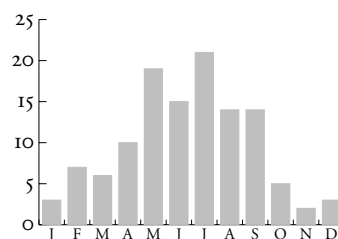
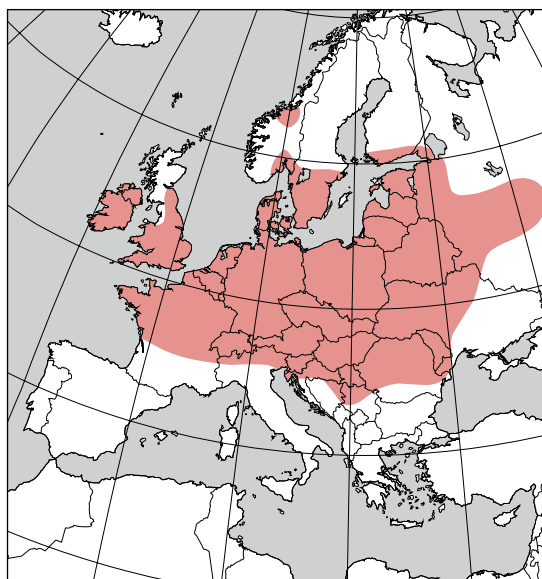
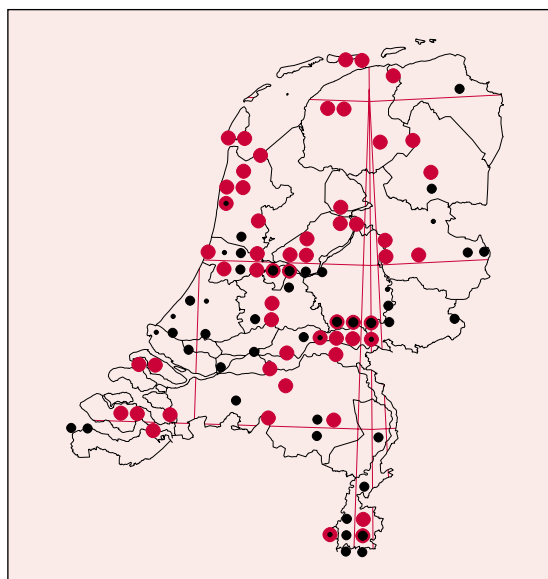
maar bij overstromingen soms in aantal waargenomen (HORIION 1941). In Westfalen verspreid in het laagland, plaatselijk niet zeldzaam (RUDOLPH 1976). Voor Zwitserland, waarvan verspreide waarnemingen bekend zijn van het gebied tussen Genève en de Bodensee, de Jura en rondom Basel, staat hij op de Rode Lijst.

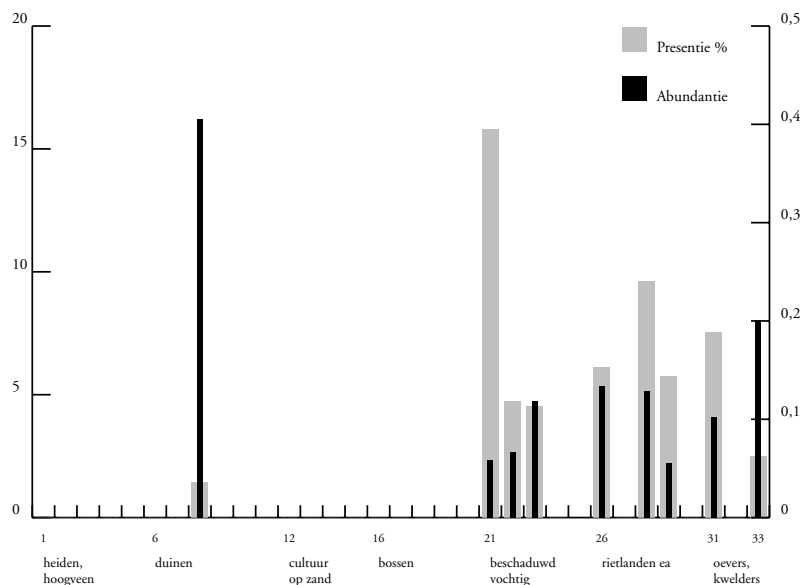
Status: waarschijnlijk veel algemener dan thans bekend is (zie onder). Het voorkomen in Nederland en België is vrij stabiel en er zijn veel recente waarnemingen bekend.

Oecologie

Door diverse auteurs wordt de oecologische verwantschap met *Blemus discus* genoemd, waarmee hij ook vaak samen wordt gevonden (O.A. LINDROTH 1985, MARGGI 1992). Hij komt vaak voor in de onmiddellijke nabijheid van water, langs rivieren en meren op kleiige bodem, maar ook in vochtige graslanden op enige afstand van water (LUFF 1998). Hij leeft in krimp-scheuren en ondergrondse holten, met name veelvuldig in gangen en nesten van kleine zoogdieren, o.a. van mollen en woelratten (HORIION 1949). Vooral in uiterwaarden. Bij overstromingen in het voorjaar wordt hij gedwongen de ondergrondse verblijfplaatsen te verlaten en hij kan dan soms massaal gevangen worden. Zo kon in mei 1983 *T. micros* op bepaalde plaatsen in de omgeving van Arnhem 'als stroop' van de boven het water uitstekende weidepaaltjes geschept worden (TG). Hij komt volgens Burmeister (1939) voor van de laagvlakte tot in het middelgebergte tot ca. 1500 m, maar in Zwitserland vooral in het heuvelland en slechts weinig in montane gebieden (MARGGI 1992).

Vangpotten. Groep: EU(G) (30 series, 66 individuen). Door de relatieve onderbemonstering met vangpotten, is het onderstaande beeld waarschijnlijk geen goede afspiegeling van de habitat. De vangsten geven een enkele piek in duingraslanden [8] en verder is de soort vertegenwoordigd in vochtige bossen en struweel [21-23], kruidenrijke graslanden en rietland [26,28], op akkers in de IJsselmeerpolders [29] en oevers [31,33]. Hij ontbreekt met name in droge zandige terreinen en bossen. **Eurytopie:** 6 (PRES = 0,27 en SIM = 0,87). **Bodem en Vocht:** geen voorkeur. Begeleider: *Pterostichus strenuus* 73,3% (3,5%).

77 *Trechoblemus micros*77 *Trechoblemus micros*

77 *Trechoblemus micros*

Biologie

Nachtactief? De soort heeft, in tegenstelling tot *Blemus discus*, sterk gereduceerde ogen en leeft dus waarschijnlijk minder aan het bodemoppervlak. Dit kan verklaren waarom deze soort zo weinig in vangpotten wordt aangetroffen. Voortplanting in het (late) voorjaar en de zomer. Overwintering als imago in kleine holten in iets vochtige bodem (MARGGI 1992). Volgens Burmeister (1939) leeft ook de larve ondergronds. De larve is opgenomen in de tabellen van Arndt (1991) en Luff (1993).

Dispersie: macropteer volgens Lindroth (1945), die ook vliegwaarnemingen vermeldde. Marggi (1992) meldde dat de soort tot vliegen in staat is, maar niet, zoals *B. discus*, in zwermen vliegt. Er zijn geen recente vliegwaarneming bekend. Desender (1989A) vond bij de in België onderzochte exemplaren doorgaans sterk gereduceerde vleugels en slechts enkele exemplaren met volledig ontwikkelde vliegsielen, die dan in verhouding tevens de grootste vleugels bezaten.

Bedreiging

Geen duidelijke toe- of afname geconstateerd. De bruikbaarheid als indicatorsoort is door zijn verborgen levenswijze vooralsnog zeer gering.

GENUS THALASSOPHILUS

soort 78

Kleine gestrekte geelbruine dieren, van ca. 3,5-4,5 mm groot, met sterk gereduceerde ogen.

Areaal

Een Palearctisch genus met vijf soorten, waarvan er twee in Europa voorkomen (KRYZHANOVSKIJ IN PREP). Eén soort is beperkt tot één grot in Spanje en de andere, die ook bij ons voorkomt, is verbreid over een groot deel van Europa.

Oecologie en biologie

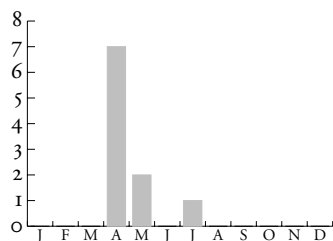
Zie soortbespreking. Niet in vangpotten.

Taxonomie

De soort is in de meeste Europese tabellen opgenomen.

Mechelen (GSO3) uit 1971 (AT). Zie voor de Nederlandse meldingen ook Berger & Poot (1970) en Brakman (1968). De soort is in Noordwest-Europa zeer verspreid. Op de Britse Eilanden zeer plaatselijk in het westen van Wales en Schotland, vroeger in een groter gebied (LUFF 1998). Hyman (1992) plaatste de soort op de waarschuwingslijst. Geen vermeldingen van Denemarken en Fennoscandië. In Duitsland in alle bergachtige streken, maar slechts incidenteel waargenomen (HORION 1941). Van Westfalen zijn maar twee waarnemingen, van na 1950, bekend (RUDOLPH 1976). Op de Rode Lijsten van Baden-Württemberg (TRAUTNER 1992B) en Zwitserland (MARGGI 1992), waar hij nogal plaatselijk voorkomt, o.a. bij Genève en in Tessin. Marggi gaf aan dat de zeldzaamheid ook voor deze soort kan samenhangen met zijn levenswijze en dat hij heel goed verbreid en op de geëigende plaatsen talrijk kan zijn. In België beperkt, in het gebied ten zuiden van Zuid-Limburg, aansluitend bij de Nederlandse waarnemingen (DESENDER 1986).

Status: het is onzeker of de soort bij ons nog voorkomt. In België eveneens weinig recente waarnemingen.

78 *Thalassophilus longicornis*

78 *Thalassophilus longicornis*

Areaal

Soort van Midden- en Zuid-Europa. Niet in Fennoscandië. Zeldzaam in de Noord-Duitse laagvlakte (HORION 1957). Ontbreekt ook in het overgrote deel van het Iberisch schiereiland en het Balkanschiereiland. Wel in Italië, behalve Sardinië en Sicilië, en in Groot-Brittannië. **Areaalkarakteristiek:** 9, Nederland: marginaal.

Voorkomen

Deze soort was nog niet opgenomen in de oude loopkeveratlas (TURIN ET AL. 1977). Zeer zeldzaam. Alleen bekend van Zuid-Limburg, waarvan de meeste waarnemingen uit de periode van 1950 tot 1970 dateren; de laatste vangst is van

Oecologie

Een stenotope oeversoort van rivieren en meren met grof zand, grind of kiezel, met een ondergrond van stenige leem, vooral in bergachtige streken (BURMEISTER 1939, MARGGI 1992). Niet aan de kust. Hij leeft min of meer ondergronds, diep weggekropen onder stenen onmiddellijk aan het water, op zeer vochtige tot natte plaatsen. Horion (1941) berichtte van een enkele waarneming in kelders. *Thalassophilus* wordt aan stromend water meestal op plaatsen aangetroffen waar ook soorten van het subgenus *Bembidion* (*Bembidionetolitzkyi*) voorkomen. Voor Zwitserland is de hoogste verspreiding aangegeven voor het heuvelland tot montaan (MARGGI 1992).

Vangpotten. Geen vangsten.

. Plaat 10:4